

undergivet samme strafferetlige regulering som i Danmark.

Udvalget foreslår på den baggrund, at den særlige jurisdiktionsregel for det første skal omfatte straffelovens § 222 om samleje med et barn under 15 år, anden kønslig omgængelse med et barn under 15 år, jf. § 224, jf. § 222, og kønslig omgængelse med et barn under 15 år af samme køn, jf. § 225, jf. § 222. Bestemmelsen bør endvidere efter udvalgets opfattelse omfatte børneprostitution efter straffelovens § 223 a, uanset om der er tale om samleje eller anden kønslig omgængelse med barnet, jf. § 224, jf. § 223 a, og uanset om den børneprostituerede er af modsatte eller samme køn som kunden, jf. § 225, jf. § 223 a.

Dansk straffemyndighed i forhold til disse bestemmelser bør efter udvalgets opfattelse ikke afhænge af, om gerningsmanden har handlet forsættligt eller uagtsomt i relation til barnets alder. I en dækkende jurisdiktionsbestemmelse vedrørende seksuel udnyttelse af børn bør der derfor også henvises til straffelovens § 226.

Endelig bør der efter udvalgets opfattelse ske en fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed ved overtrædelse af straffelovens § 230 om anvendelse af børn og unge under 18 år som pornomodeller.

For så vidt angår straffelovens øvrige bestemmelser om seksuel udnyttelse har udvalget ikke fundet grundlag for at medtage disse under en særlig jurisdiktionsmæssig regulering. Udvalget har i den forbindelse lagt vægt på, at bestemmelserne enten vedrører seksuelt misbrug generelt og ikke kun af børn eller vedrører handlinger, der ikke har en naturlig sammenhæng med den situation, at en person med dansk tilknytning tager til udlandet for under midlertidigt ophold dér at foretage handlinger, som vedkommende ikke lovligt kan foretage her i landet.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 57-62.

4.4. Straffelovens § 7, stk. 1, omfatter personer med dansk indfødsret og personer, som er bosat her i landet. Som nævnt kan det være forbundet med en vis tvivl at fastslå rækkevidden af begrebet »bosat«.

Afgrænsningen af den personkreds, der er omfattet af dette jurisdiktionsprincip, indgår som et element i Jurisdiktionsudvalgets samlede overvejelser om udformningen af de danske bestemmelser om straffemyndighed. Udvalget har derfor ikke fundet anledning til i forbindelse med overvejelserne om særregler vedrørende straffemyndighed i tilfælde af »sex-turisme« at foreslå ændringer i den personkreds, der i dag er omfattet af § 7, stk. 1.

Også i forhold til en særlig jurisdiktionsbestemmelse vedrørende seksuel udnyttelse af børn i udlandet

bør den omhandlede personkreds således efter udvalgets opfattelse være personer med dansk indfødsret og personer, der er bosat i den danske stat.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 62.

4.5. Efter straffelovens § 7, stk. 1, er det afgørende for spørgsmålet om dansk straffemyndighed, om gerningsmanden havde den fornødne danske tilknytning på påtaletidspunktet. En person vil således efter § 7, stk. 1, kunne straffes her i landet også for handlinger, som vedkommende har foretaget i udlandet, inden tilknytningen til Danmark blev etableret. I straffelovens § 7, stk. 3, om kvindelig omskæring lægges ikke vægt på påtaletidspunktet. Efter bestemmelsens ordlyd er det derimod afgørende, om gerningsmanden havde den fornødne danske tilknytning på *gerningstidspunktet*.

Udvalget bemærker, at denne ændring i forhold til § 7, stk. 1, skyldtes et ønske om at sikre, at den særlige jurisdiktionsregel kun omfatter handlinger, som gerningsmanden foretager i udlandet efter det tidspunkt, hvor vedkommende har haft mulighed for og anledning til at gøre sig bekendt med indholdet af dansk lovgivning.

Tilsvarende synspunkter kan efter udvalgets opfattelse gøres gældende i forhold til en bestemmelse, hvorefter der ved seksuel udnyttelse af børn i udlandet ikke stilles krav om dobbelt strafbarhed. Dansk straffemyndighed i medfør af en ny bestemmelse herom bør således kun komme i anvendelse, hvis gerningsmanden, på det tidspunkt hvor handlingen blev begået, havde anledning til at kende indholdet af dansk lovgivning.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 63.

4.6. En fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed ved seksuel udnyttelse af børn i udlandet vil gøre det muligt at retsforfølge danske statsborgere og personer bosat i Danmark for sådanne handlinger, selv om handlingen ikke er strafbar i gerningslandet. I sådanne tilfælde vil sagens gennemførelse i Danmark alene ske under hensyntagen til dansk lovgivning, jf. § 10, stk. 1.

I lighed med den regulering, der gælder for så vidt angår kvindelig omskæring, finder udvalget, at det vil stemme bedst overens med en fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed ved seksuel udnyttelse af børn, hvis disse sager som udgangspunkt alene afgøres under hensyntagen til dansk lovgivning – selv i tilfælde, hvor handlingen er strafbar efter gerningslandets lovgivning.

Da dansk straffemyndighed efter den almindelige bestemmelse i § 7, stk. 1, nr. 2, imidlertid også omfatter handlinger, begået inden gerningsmanden opnåede